

Когато стигнаха на десетина крачки от овчарите, брадатият мъж се изпъчи и извика с глас, в който имаше повече страх, отколкото смелост:

— Кои сте вие и за какво идете ?

— Ние сме мирни хора и търсим вода за пиене, — отвърна Кир.

— Има ли други хора с вас и къде са те ? — викаше все така високо с разтреперан глас брадатият овчар.

— Само ние сме, — рече Кир и подаде ръката си на брадатия овчар.

Дружината заобиколи двамата непознати гости. Всички ги оглеждаха любопитно и страхливо. За добро или за лошо идеха те ? Дали наистина търсеха само вода за пиене, или идваха за грабежи ? Тук, пътували срещу течението на реката, понякога слизаха разбойници от непознати морски краища, нападаха стадата, отвличаха овце и агнета, понякога съсичаха волове и крави ако им паднеха и ги замъкваха в лодките си. Наистина, такива нападения не се случваха всеки ден, нито дори всяка година, но битките с тези дръзки крадци понякога биваха упорити и кървави и за героите от селището се приказваха приказки и се пееха песни. Обикновено нападателите слизаха тихомълком и, добре въоръжени, се нахвърляха върху стадата с изненада. А ето сега идваха двама души, и идеха като приятели — с предупреждение. Дали това не беше измама ? Дали не искаха да ги заблудят, за да ги ударят със скритите си сили ?

За да им покаже, че са мирни гости и сърдечни приятели, Кир видя в листата на гъстия бъз голяма износена катуна, посегна, взе я и пи дълго и с наслада. Сетне я подаде на слияния Орфей, избърса с ръкава устата си и седна.